

STUDENTEN-LIEDEREN.

RECHT

R „UTRECHTSCH E STOOMDRUKKERIJ”.

P. DEN BOER — UTRECHT. — 1893.

90

2000000000

1000000000

1000000000

96
U.B. UTRECHT
ASA
7719

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT

STUDENTEN-LIEDEREN.

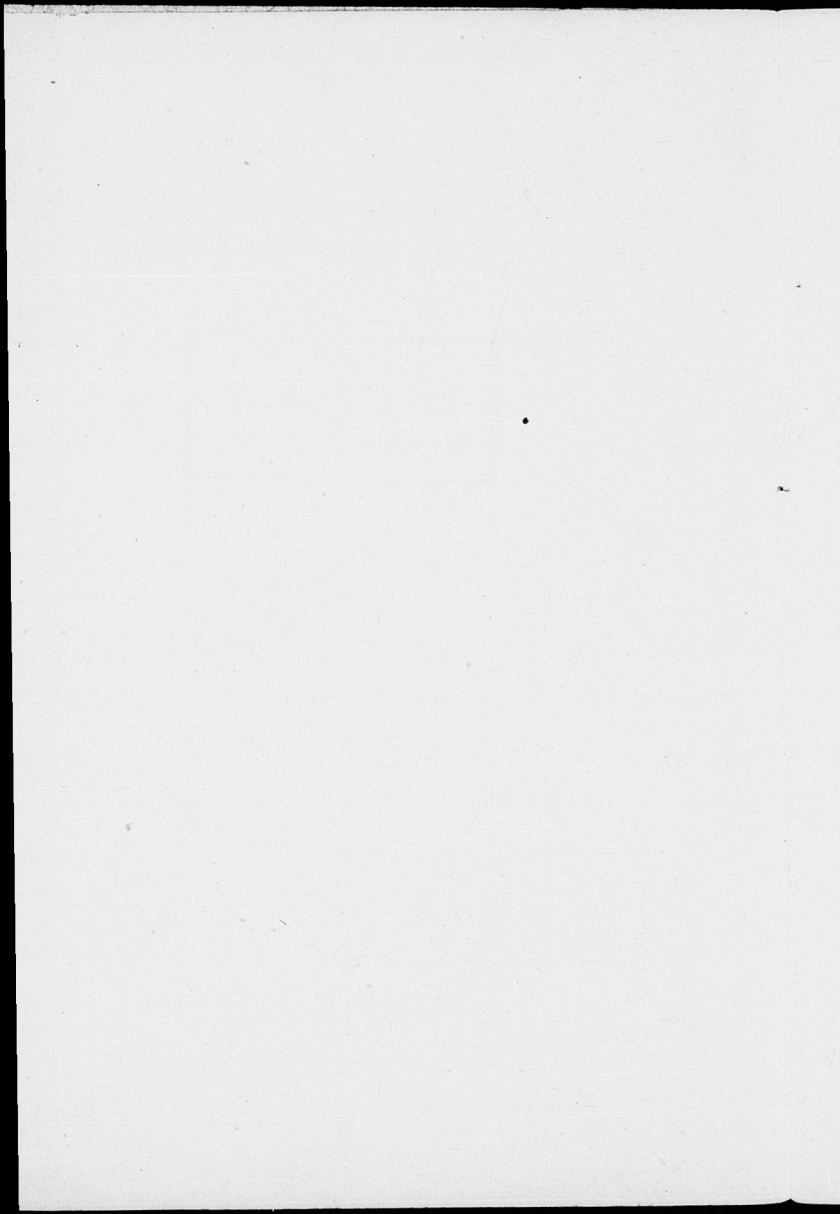
RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0758 2764

III

GEDRUKT TER „UTRECHTSCHЕ STOOMDRUKKERIJ”.
P. DEN BOER — UTRECHT. — 1893.

INHOUD.

	Bladz.
1. Iō vivat	1
2. Iō vivat (Grieksche overzetting)	2
3. Gaudeamus.	4
4. Wilhelmus van Nassouwe	5
5. Wien Neerlandsch bloed.	11
6. Wij leven vrij, wij leven blij!	14
7. Die Wacht am Rhein	17
8. Utrechtsch Corpslied.	18
9. Vivat Senatus.	19
10. Groningsch Corpslied	20
11. Leidsch Corpslied	22
12. Delftsch Corpslied	24
13. Tritonlied	26
14. Tooneellied	27
15. Nunc Cantus Resonet-Lied	28
16. Hollandialied.	30
17. Sessalied.	30
18. Frisialied (Friesch Volkslied).	32
19. Gelrialied	33
20. Romance (Uit de opera: Fra Diavolo).	33
21. Légende de la mère Angot. (Uit de opera: La fille de Madame Angot)	34
22. Choeur des Conjurés. (Uit: La fille de Madame Angot)	37
23. Lied van Carmen. (Uit de opera: Carmen).	37
24. Soldatenkoor. (Uit de opera: Faust)	39

	Bladz.
25. Les Etudiants	40
26. Duet (Uit de opera Don Juan)	43
27. Die Lorelei	44
28. Liebeslied	45
29. Aria van Sarastro. (Uit: Die Zauberflöte)	46
30. Afscheid. (Uit: der Trompeter von Säckingen)	47
31. Tafellied.	48
32. Crambambuli.	50
33. Bekend Lied.	53
34. Slotkoor uit „Op den Maanbol”	54
35. Bekend Lied. (Groenentooneel 1887)	55
36. Bekend Lied. (Groenentooneel 1889)	56
37. Bekend Lied. (Groenentooneel 1889)	59
38. Bekend Lied. (Groenentooneel 1889)	59
39. Koren uit Oedipus Rex of het raadselachtige bonnetje.	62
40. Le Roi Cambrinus. (Groenentooneel 1892)	66
41. Perslied. (Groenentooneel 1892)	68
42. Groenenlied 1880.	69
43. Groenenlied 1881.	70
44. Groenenlied 1882.	71
45. Groenenlied 1883.	72
46. Groenenlied 1884.	73
47. Groenenlied 1885.	74
48. Groenenlied 1886.	75
49. Groenenlied 1887.	76
50. Groenenlied 1888.	77
51. Groenenlied 1889.	78
52. Groenenlied 1890.	80
53. Groenenlied 1891.	81
54. Groenenlied 1892.	83

IÖ VIVAT.

Iö vivat! Iö vivat!
Nostrorum sanitas!
Hoc est amoris poculum,
Doloris est antidotum;
Iö vivat! Iö vivat!
Nostrorum sanitas!
Dum nihil est in poculo,
Jam repleatur denuo;
Iö vivat! etc.

Iö vivat! Iö vivat!
Nostrorum sanitas!
Nos jungit amicitia,
Et vinum praebet gaudia;
Iö vivat! Iö vivat!
Nostrorum sanitas!
Est vita nostra brevior,
Et mors amara longior,
Iö vivat! etc.

Iō vivat! Iō vivat!
 Nostrorum sanitas!
 Osores nostri pereant,
 Amici semper floreat!
 Iō vivat! Iō vivat!
 Nostrorum sanitas!
 Jam tota Academia
 Nobiscum amet gaudia,
 Iō vivat! etc.

2.

IÖ VIVAT.

(*Grieksche overzetting.*)

'Ιὼ σωζῆ! 'Ιὼ σωζῆ!
 'Ημῶν σωτήρια!
 Τοῦτ' ἐστὶ δέπας ἔρωτος
 'Αντίδοτον ἐστ' ἄλγεος,
 'Ιὼ σωζῆ! 'Ιὼ σωζῆ!
 'Ημῶν σωτήρια!
 'Οτ' οὐδέν ἐν ποτηρίῳ
 Πληθυνεῖν δεῖ τῷ οἴνω
 'Ιὼ σωζῆ! κ. τ. λ.

Ἰὼ σωζῆ! Ἰὼ σωζῆ!
 Ἑμῶν σωτήρια!
 Ἑμᾶς ζεύγνυσσι φίλια,
 Παρέχει οἶνος ἄγαθα;
 Ἰὼ σωζῆ! Ἰὼ σωζῆ!
 Ἑμῶν σωτήρια!
 Βίος ἡμῶν βραχὺβιος
 Καὶ θάνατος μακρότερος;
 Ἰὼ σωζῆ! κ. τ. λ.

Ἰὼ σωζῆ Ἰὼ σωζῆ!
 Ἑμῶν σωτήρια!
 Ἀπόλλυσθαι δεῖ μίσοντες!
 Βιοῦν οἱ ἡμᾶς φίλοντες!
 Ἰὼ σωζῆ! Ἰὼ σωζῆ!
 Ἑμῶν σωτήρια!
 Νῦν ὅλη Ἀκαδημία
 Σὺν ἡμῖν φιλῇ ἄγαθα;
 Ἰὼ σωζῆ! Ἰὼ σωζῆ!
 Ἑμῶν σωτήρια!

Gaudeamus.

Gaudeamus igitur,
Juvenes dum sumus;
Post jucundam juventutem,
Post molestam senectutem,
Nos habebit humus.

Ubi sunt, qui ante nos
In mundo fuere?
Transeas ad superos,
Abeas ad inferos,
Quos si vis videre.

Vita nostra brevis est,
Brevi finietur;
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur.

Vivat academia;
Vivant professores!
Vivat membrum quodlibet,
Vivant membra quaelibet,
Semper sint in flore.

Vivant omnes virgines
 Faciles, formosae!
 Vivant et mulieres,
 Tenerae, amabiles,
 Bonae, laboriosae.

Vivat et respublica
 Et qui illam regit,
 Vivat nostra civitas,
 Maecenatum caritas,
 Quae nos hic protegit.

Pereat tristitia!
 Pereant osores!
 Pereat diabolus!
 Quivis antiburschius,
 Atque irrisores!

4.

Wilhelmus van Nassouwe.

Wilhelmus van Nassouwe,
 Ben ick van Dietschen bloet,
 Het Vaderlandt ghetrouwe
 Blijf ick tot in den doot;

Een Prince van Oraengien
 Ben ik vrij onverveert,
 Den Coninck van Hispaengien
 Heb ik altijd ghe-eert.

In Godes vrees te leven
 Heb ick altijd betracht,
 Daerom ben ick verdreven
 Om Land en Luyd' ghebracht.
 Maar Godt sal my regeeren
 Als een goet Instrument,
 Dat ick mach wederkeeren
 In mijnen Regiment.

Lijt u mijn ondersaten
 Die oprecht zijn van aert,
 Godt sal u niet verlaten,
 Al zijt ghy nu beswaert,
 Die vroom begheert te leven
 Bidt Godt nacht ende dagh,
 Dat hy my cracht wil gheven
 Dat ick u helpen mach.

Lijf end goed al-te-samen
 Heb ick u niet verschoont,
 Mijn Broeders hoogh van namen
 Hebben 't u ook vertoont,

Graef Adolf is ghebleven,
 In Vrieslant in den slach,
 Zijn Ziel int Eeuwich Leven
 Verwacht den jongsten dagh.

Edel en Hoogh gheboren
 Van Keyserlijke Stam,
 Een Vorst des Rijcks vercoren
 Als een vroom Christenman,
 Voor Godes Woord ghepresen,
 Heb ick vry onversaeght,
 Als een helt sonder vreesen,
 Mijn Edel Bloet ghewaeght.

Mijn schildt en mijn betrouwen
 Zijt ghy, O Godt, mijn Heer,
 Op u soo wil ick bouwen,
 Verlaat mij nemmermeer,
 Dat ick doch vroom mach blijven,
 Uw Dienaar t'alder stont,
 De Tyranny verdrijven
 Die mijn herte doorwont.

Van al die mij beswaren,
 End' mijn vervolghers zijn,
 O Godt, wilt doch bewaren
 Den trouwen Dienaar dijn,

Dat sy my niet verrasschen,
 In haren boosen moedt,
 Haer handen niet en wasschen
 In mijn onschuldigh Bloet.

Als David moeste vluchten,
 Voor Saul den Tyran, —
 Soo heb ick moeten suchten,
 Met menigh Edelman;
 Maer Godt heeft hem verheven,
 Verlost uyt aller noot,
 Een Coninckrijck ghegheven
 In Israël soo groot.

Nae 't Suer sal ick ontfanghen
 Van Godt mijn Heer dat Soet,
 Daer naer soo doet verlanghen
 Mijn Vorstelijck ghemoet,
 'T welk is, dat ick mach sterven
 Met Eeren in het Velt,
 Een eeuwigh Rijck verwerven,
 Als een ghetrouwer Heldt.

Niets doet mij meer erbarmen
 In mijnen wederspoet,
 Dan dat men siet verarmen
 Des Coninghs Land en goed;

Dat u de Spaengiaerts krencken,
 O Edel Neerlant soet,
 Als ick dat gaen bedencken,
 Mijn Edel hart dat bloedt.

Als een Prins opgheseten
 Met mijnes Heyres Cracht,
 Van den Tyran vermeten
 Heb ik den Slagh verwacht,
 Die by Maestricht begraven
 Bevreesden mijn ghewelt,
 Mijn Ruyters sach men draven
 Seer moedigh door het velt.

Soo het den wille des Heeren.
 Op dien tijt had gheweest,
 Had ick wel willen keeren
 Van u dit swaer tempeest,
 Maer den Heer van hier boven,
 Die alle dinck regeert,
 Die men altijt moet loven,
 En heeft sulcx niet begheert.

Seer Christlijck was ghedreven
 Mijn Princelijck ghemoet,
 Stantvastigh is ghebleven
 Mijn hart in teghenspoet,

Den HEER heb ick ghebeden
 Van mijnes herten gront,
 Dat hy mijn saeck wil reden,
 Mijn onschult doen oorkont.

Oorloff mijn arme Schapen,
 Die zijt in grooten noot,
 Uw Harder zal niet slapen
 Al zijt ghy nu benout;
 Tot Godt wilt u begheven,
 Sijn heylsaem woort neemt aen,
 Als vrome Christnen leven,
 Tsal hier haest zijn ghedaen.

Voor Godt wil ick belijden,
 Ende sijner grooter macht,
 Dat ick tot gheenen tijden
 Den Coninck heb veracht,
 Dan dat ick Godt den Heere
 Der hooghster Majesteyt,
 Heb moeten obedieren,
 In der gherechtigheyt.

Wien Neerlandsch bloed.

Wien Neêrlandsch bloed door d' adren vloeit,
Van vreemde smetten vrij,
Wiens hart voor Land en Koning gloeit,
Verheff' den zang als wij:
Hij stell' met ons, vereend van zin,
Met onbeklemde borst,
Het Godgevallig feestlied in:
Voor Vaderland en Vorst.

De Godheid op haar hemeltroon,
Bezongen en vereerd,
Houdt gunstig ook naar onzen toon,
Het heilig oor gekeerd:
Zij geeft het eerst, na 't zalig koor,
Dat hooger snaren spant,
Het rond en hartig lied gehoor,
Voor Vorst en Vaderland.

Stort uit dan, Broeders! eens van zin,
Dien hoogverhoorden kreet;
Hij telt bij God een deugd te min,
Die Land en Vorst vergeet;

Hij gloeit voor Mensch en Broeder niet
 In de onbewogen borst,
 Die koel blijft bij gebed en lied
 Voor Vaderland en Vorst.

Ons klopt het hart. ons zwelt het bloed,
 Bij 't rijzen van dien toon,
 Geen ander klinkt ons vol gemoed,
 Ons kloppend hart zoo schoon.
 Hier smelt het eerst het dierst belang
 Van allen staat en stand,
 Tot één gevoel in d' eigen zang
 Voor Vorst en Vaderland.

Bescherm, o God! bewaak den grond,
 Waarop onze adem gaat!
 De plek waar onze wieg op stond,
 Waar eens ons graf op staat;
 Wij smeeken van uw Vaderhand,
 Met diep geroerde borst:
 't Behoud voor 't lieve Vaderland,
 Voor Vaderland en Vorst!

Bescherm hem God! bewaar zijn troon,
 Op duurzaam regt gebouwd;
 Blink' altoos in ons oog zijn kroon,
 Nog meer door deugd dan goud!

Steun gij den scepter dien hij torscht,
 Bestier hem in zijn hand,
 Beziel, o God! bewaar den Vorst,
 Den Vorst en 't Vaderland!

Van hier, van hier wat wenschen smeedt,
 Voor een van beide alleen,
 Voor ons gevoel, in lief en leed,
 Zijn Land en Koning één.
 Verhoor, o God! zijn aanroep niet,
 Wie ooit het scheiden dorst,
 Maar hoor het één, het eigen lied:
 Voor Vaderland en Vorst.

Dring' luid van uit ons feestgedruisch,
 Die beê uw Hemel in!
 Bewaar den Vorst, bewaar zijn Huis,
 En ons, zijn Huisgezin!
 Doe nog ons laatst, ons jongst gezang,
 Dien eigen wensch gestand:
 Bewaar, o God! den Koning lang,
 En 't lieve Vaderland.

H. TOLLENS, muziek van J. W. WILMS.

Wij leven vrij, wij leven blij!

Wij leven vrij, wij leven blij,
Op Neêrlands dierbren grond;
Ontworsteld aan de slavernij,
Zijn wij door eendragt groot en vrij;
Hier duldt de grond geen dwinglandij,
Waar vrijheid eeuwen stond.

Hoe dierbaar is ons 't Vaderland
Der helden bakermat,
Der kunsten wieg, 't gezegend strand,
Waar 't heilig regt zijn zetel plant,
En deugd met een fluweelen band
Den Vorst en 't Volk omvat.

De leeuw, die moedig voor ons waakt,
Is 't beeld van Neêrlands magt;
Nooit zij dit beeld door ons verzaakt,
Als 't onze roem en vrijheid raakt:
Wee hem! die stout den leeuw genaakt,
En onzen moed veracht!

Door vreemden werd de zuil geveld
Van Neêrlands wapenroem,

Maar ze is door onzen moed hersteld ;
 Dit tuigt, o Quatre-Bras, uw veld,
 Dat met Algiers, de glorie meldt
 Van onze heldenbloem.

O paren we aan dien heldenmoed
 Der Vadren zuivre deugd,
 Elk zie hoe Koning Willem doet,
 En volg' de Vorsten uit dat bloed ;
 Zoo blink' die deugd met nieuwen gloed
 En sier' 's Lands wakkre jeugd.

Wij leven vrij, wij leven blij !
 De Zon van ons geluk,
 Oranje week : 't was slavernij !
 Oranje keerde : en 't land was vrij !
 Wij zijn verlost, nu juichen wij :
 Verbrijzeld is ons juk !

Dat lang de dierbre Koning leev',
 Aan Neêrlands heil verpand !
 Dat God hem Zijnen zegen geev',
 't Geluk beschermend om hem zweev',
 Ja, leef, geliefde Koning, leef
 Voor Volk en Vaderland !

O, blijven we altijd eensgezind
 In deugd en heldenmoed ;

Dat hij, die ons als vader mint,
Zijn kroost die liefde waardig vind',
En Neêrlands trouw ons zaam verbind'
In voor- en tegenspoed.

Zijn wij als Maurits in den strijd,
Als Ruiter op de zee;
De handel bloei' door onze vlijt,
Dat elk der kunsten offers wijd',
En Neêrlands vlag waai' wijd en zijd,
Tot aan de verste reê!

Zoo leven we altijd vrij en blij,
Op Neêrlands dierbren grond!
Door trouw aan eigen wetten vrij,
Praalt Neêrland in der volken rij,
En 't Vaderland blijft groot en vrij,
Tot 's wereld avondstond.

J. BRAND, muziek van J. W. WILMS.

Die Wacht am Rhein.

Es braust ein Ruf wie Donnerhall,
Wie Schwertgeklirr und Wogenprall,
Zum Rhein, zum Rheir, zum deutschen Rhein
Wer will des Stromes Hüter sein?

Lieb Vaterland, magst ruhig sein,
Fest steht und treu die Wacht am Rhein!

Durch Hunderttausend zuckt es schnell,
Und aller Augen blitzen hell:
Der Deutsche; bieder, fromm und stark,
Beschützt die heil'ge Landesmark.

Lieb Vaterland, u. s. w.

Er blickt hinauf in Himmelsau'n
Da Heldenväter niederschau'n
Und schwört mit stolzer Kampfeslust,
Du Rhein bleibst deutsch wie meine Brust!

Lieb Vaterland, u. s. w.

So lang ein Tropfen Blut noch glüht,
Noch eine Faust den Degen zieht,
Und noch ein Arm die Buchse spant,
Betritt kein Feind hier deinen Strand!

Lieb Vaterland, u. s. w.

Der Schwur erschallt, die Woge rinnt,
 Die Fahnen flattern hoch im Wind
 Am Rhein, am Rhein, am deutschen Rhein!
 Wir Alle wollen Hüter sein;
 Lieb Vaterland, magst ruhig sein,
 Fest steht und treu, die Wacht am Rhein.

(MAX SCHNECKENBURGER) 1840.

8.

Utrechtsch Corpslied.

Wien liefde voor ons corps bezielt
 En wie zijn eer bedoelt,
 In 't trouwe hart een gloed behield
 Door geen tijd bekoeld,
 Die jubelt lustig, jubelt luid
 Voor 't corps een vreugdezang,
 En zingt met blijde tonen uit:
 Ons Corps het leve lang!

Het leve lang, het bloeie voort,
 Het blijv' een vriendenband,
 Dan blijft de vreugd' er aan het woord,
 Dan houdt er d' eendracht stand.

Lang leven Rector en Senaat,
 Dat niets hun eer verstoort',
 En leev' zoolang het Sticht bestaat,
 Ook zijn Studentencorps!

Muziek van
 M. W. PETRI.

Woorden van
 C. R. VAN LELYVELD
 1888.

9.

Vivat Senatus.

Vivat Senatus Veteranorum!
 Vivat et ejus Rector!
 Sit semper felix, expers malorum,
 Sit ei Zeus Protector!
 Senatum nos agnoscimus,
 Senatum nos diligimus,
 Si jubet sors, defendimus! (*bis*)

Crescat Senatus omne per aevum,
 Crescat in potestatem;
 Sit robur vi non constitutum,
 Sed duret per amorem!
 Senatum nos agnoscimus,
 Senatum nos diligimus,
 Si jubet sors defendimus! (*bis*)

Sic floreat per omnia saecula,
 Sit nostrum splendor, decus;
 Sit semper gaudens bona fortuna,
 Et conjunctione laetus!
 Senatum nos agnoscimus,
 Senatum nos diligimus,
 Si jubet sors, defendimus! (*bis*)

10.

Groningsch Corpslied.

Dat zwaard moet tijden tarten,
 Die vijl zal tijden staan,
 Die band om onze harten
 Nog lang zijn kronkels slaan. —
 Hoe ver uiteengedreven,
 Hoe wijd van deze stad,
 Vereend zijn wij voor 't leven
 Door 't wachtwoord Vindicat!

Die spreuk, ze was de keuze
 Van 't oud en kloek geslacht;
 Dat woord was de oorlogsleuze,
 Op 's vijands grond geacht;

Die naam is in 't herdenken
 Van duizenden een schat,
 En wie dorst immer krenken
 Den roem van Vindicat?

Die naam moet immer duren,
 Die standerd immer staan,
 Want onvergeetlijke uren
 Zijn onder hem vergaan.
 Wilt gij van menig weten,
 Wat tijd hij 't zaligst had?
 Het zal hem nooit vergeten,
 't Was hier, in Vindicat.

Op 't feest ook, dat wij vieren?
 Zie 't handhaaft trouw zijn naam,
 En brengt bij 't bekerzwieren,
 Een tal van broed'ren saam;
 Die, van wat rang of jaren,
 Door d' eigen band omvat,
 Zich tot den juichkreet paren:
 Lang leve ons Vindicat!

Muziek van
 L. A. DOKKUM.

Woorden van
 J. J. A. GOEVERNEUR.

Leidsch Corpslied.

Wat flonkert gij fier op het donker fluweel
Vijf pijlen verbonden tot één,
Te zamen een machtig en krachtig geheel,
Zoo broos en zoo zwak elk alleen.
Ja scherp kunt ge zijn — een vijfnaaglige klauw!
Waar hulp eischt uw vorst en uw land...
Maar oorlog of vrede, steeds binde u de band,
De band van: Deugd, Eendracht en Trouw!

Van Deugd! — maar geen deugd die slechts
hemelwaarts blik
En klaagt van een „zondig geslacht” —
Neen, deugd, die wat laag is, wat liegt en wat likt,
Met grenzeloozen afkeer veracht.
Neen deugd die blijmoedig: „hebt lust en schept
vreugd,

Zoekt ernst in het leven!” verkondt,
„Weest eerlijk en jolig, — vertrouwt in ’t verbond,
’t Verbond van: Trouw, Eendracht en Deugd!”

Van Eendracht! een wondere heilige kracht,
Door ’t bloed onzer vad’ren gewijd,

Die saamhoudt, wat groot is, die moed geeft en macht,

Die 't harte versterkt en verblijdt.

De moeder der vrijheid! een ernstige vrouw,

Die burger- noch broedertwist duldt,

En die, van haar heerlijke roeping vervuld,

Den band sloot : Deugd, Eendracht en Trouw!

Van Trouw! — geurigst bloempje uit de gaarde

der Min,

Der vriendschap voortrefflijk cement!

O, zalig degeen, die met ziel en met zin

U nastreeft, u liefheeft, u kent,

U, die bovenal in de dagen der jeugd,

Ook donker bijwijlen en zwart,

't Geloof aan de Liefde blijft koestren in 't hart,

't Geloof aan : Trouw, Eendracht en Deugd!

Ja! wèl moogt ge flonkren en flikkren zoo fier,

Vijf pijlen, vereend door dien band —

Maar waakt voor uw zinspreuk zoo heilig en dier

Als eens voor uw vorst en uw land!

Ja, toont u ook dan een vijfnaaglige klauw,

Die zeker en schrikkelijk treft —

Als iemand de onreine handen verheft

Tot smaad van : Deugd, Eendracht en Trouw.

1877.

Delftsch Corpslied.

Studenten! zingt! zingt luid en blij van harte;
Een lied zij 't beeld van onze jonge kracht!
De wereld heeft nog niet door leed en smarte
In ons gezang een wanklank aangebracht.
Zingt allen luid! Het strekke ons ten zegen;
't Lied woont slechts dáár, waar 't goede wordt
volbracht;
Hij, die zijn aard tot 't kwade voelt genegen,
Vindt geen gezang, veeleer een jammerklacht.
Het eerste lied, door allen aangeheven,
Behoort der trouw en vriendschap toegewijd!
De band, die ons als broeders saam doet leven,
Ons Delftsche Corps, hou' stand te allen tijd!
't Beware steeds zijn schoone idealen!
Al is het ook van menig fout niet vrij,
Gelukkig mist ons Corps nog tal van kwalen,
Die heerschen in de groote maatschappij.
Het tweede lied, dat wij thans op doen stijgen,
Verkondig' luid der vrijheid hoogste lof.
O dwaas! die ooit bij ons haar dorst bedreigen,
Die ons goed recht terneder wierp in 't stof!

Gij weet het nog, hoe twintig jaar geleden
 Ons Corps in naam der vrijheid moedig vocht;
 Gij weet, hoe flink elkeen toen heeft gestreden;
 Onthoudt het steeds, wat men vereend vermocht!

Studenten! blijft dit heuglijk feit gedenken!
 Toont u steeds waard ons roemrijk voorgeslacht;
 En zoo men ooit de vrijheid weer mocht krenken,
 Dan strijden wij opnieuw met d'oude kracht.
 Maar neen! gewis, het zal niet noodig blijken;
 Men kent te goed den niet te buigen aard.
 Die vrijheidsgeest zal nooit bij ons bezwijken,
 Hij blijft ons 't meest van alle schatten waard!

Voor 't vaderland zal onze arm ook strijden,
 Indien zijn vrijheid ooit werd aangerand.
 Aan ons de zorg, dat in den loop der tijden,
 Ons landje blijft een onafhank'lijk land!
 Zorgt echter meer nog in den tijd van vrede
 Voor eendracht, bloei, ontwikkeling en recht,
 Zoodat met eer ons land te voorschijn trede,
 Geen volk het ooit zelfstandigheid ontzegt.

Laat thans ons lied van het genieten zingen:
 Op menig feest doortintle ons de vrengd!
 Wij laten nooit den geest tot saaiheid dwingen;
 Als regel geld': „Elk waar genot is deugd!”

Wilt 't edel vuur nooit in uw boezem smoren,
 Gevoelt u jong en durft het ook te zijn;
 Maar neemt vooral, bij 't geen u kan bekoren,
 Voor het genot toch niet den valschen schijn.

Geniete elk, die leeft en goed wil leven;
 Geniet de jeugd den zang, het spel, den wijn;
 Ook zij het ons als schoonste plicht gegeven,
 Een ridder steeds voor elke vrouw te zijn.
 Komt! laten wij, bezield door 't jonge leven,
 Met gullen lach en onvermengde vreugd
 Ons zonder schroom der geestdrift overgeven :
 Slechts korten tijd duurt onze gulden jeugd!

 13.

Tritonlied.

De riem in de dol en de armen ontbloot,
 De spieren gerekt en vooruit!
 Geroeid nu, getrokken, laat vliegen de boot,
 En stuurman! de koers is rechthout.
 Al buigen de riemen, al kraakt er een dol,
 Trekt jongens! trekt op toch! houdt vol!
 Haalt op dan, haalt op dan voor Triton, haalt op!
 Haalt op dan voor Triton! haalt op!

Wij strijden met eere en houden getrouw,
 Wat ééns is beloofd aan de vlag.
 Wij strijden voor U, voor uw wit en uw blauw,
 Zooveel als elk onzer vermag.
 Omhoog dan de riemen aan 't eind onzer baan!
 Saluut! voor het wit en het blauw,
 Omhoog dan de riem voor de kleuren der vaan,
 Wij blijven haar eeuwig getrouw.

Muziek van
 W. G. VAN DUGTEREN.

Woorden van
 J. A. FIJNVANDRÁAT,
 1884.

14.

Tooneellied.

Heft thans een juichkreet aan, Utrechtsche Muzen-
 zonen,

Zoo liefde voor de kunst nog leeft in uw gemoed,
 Wilt door een jubellied de heil'ge geestdrift toonen,
 Die ware schoonheidszin in U ontgloeien doet.
 Kan ons Studentencorps nog op uw liefde bogen,
 Heft dan een feestzang aan ter eer van ons Tooneel
 En roept het blijde uit, met zijn geluk voor oogen:
 Waardeering, liefde en eer vall' immer het ten
 deel!

Als wij ons vaandel zien, 't geschenk der Stichtsche
schoonen,

Dat ons vol kalmen ernst op onze plichten wijst,
Dat niemand, wie 't ook zij, ooit straffeloos zal honen,

En dat steeds meer en meer in ieders achting rijst;
Dan kunnen wij het vreugdgejuich niet langer smoren,
Dan barst het jublend los en klinkt van keel

tot keel:

Lang leve ons Tooneel, moog niets zijn bloei
verstoren,

Steeds stijge in roem en eer 't zoozeer geliefd
Tooneel!

Muziek van
M. W. PETRI.

Woorden van
F. L. A. ROELOFFS VALK
1889.

15.

Nunc Cantus Resonet-Lied.

De vogel zingt een lustig lied,

Doet hij in 't bosch zich hooren,

Hij geeft bij kommer en verdriet

Toch nooit den moed verloren.

Hetzij hij zoo zijn leed verzet,

Dan of hij waarlijk zingt van pret,

Zijn leus is: Cantus Resonet. (*bis*)

Een boertje dat den ganschen dag
 Moet zwoegen, wil hij eten,
 Is bij zijn zuchten en geklag
 Zijn lied nog niet vergeten.
 Hetzij hij zoo zijn leed verzet,
 Dan of hij waarlijk zingt van pret,
 Zijn leus is: Cantus Resonet. (*bis*)

Geen echten trouwen muzenzoon,
 Mag sijs of boer beschamen.
 Hij zingt op opgewekten toon
 Met al zijn vrienden samen.
 Hetzij hij zoo zijn leed verzet,
 Dan of hij waarlijk zingt van pret,
 Zijn leus is: Cantus Resonet. (*bis*)

Het oog gericht op zijn banier,
 Doet hij zijn lied U hooren,
 Nunc Cantus, zegt hij trotsch en fier,
 Gaat nimmer ons verloren.
 Hetzij men dan zijn leed verzet,
 Dan of men waarlijk zingt van pret,
 Steeds Noster Cantus Resonet. (*bis*)

Muziek van
 M. W. PETRI.

Woorden van
 J. A. ROOZEMEIJER.
 1888.

Hollandialied.

WIJZE: *Wien Neêrlandsch bloed.*

Wie roemt op echt oud Hollandsch bloed
 En op der vaadren aard;
 Wie fier is op oud-Hollandsch moed
 In 't nakroost nog bewaard;
 Die uite luid voor Hollands eer
 Een welgemeend Hoera!
 En d' echo geef' den wensch ons weer
 Lang leev' Hollandia.

Sessa Lied.

WIJZE: *T'en souviens tu.*

Komt vrienden, op! laat luid ons lied weerklinken!
 Zing ieder meê, dien SESSA's eer verheugt!
 Dat 't eerste glas, dat wij deez' avond drinken,
 Getuigen moog' van SESSA's roem en vreugd!
 Komt vrienden op! heft broederlijk uw glazen,
 Klink nog ons lied den naneef in het oor!

Dat 't vreugdevuur door geestdrift aangeblazen
Eens voor zijn oog tot hellen gloed ontgloor!

Herinnert U, hoe voor een tiental jaren,
De kleine kiem aan d' aard werd toevertrouwd.
Die teêre zorg, spijt zorgen en gevaren,
Opleidde tot een boom, van ver aanschouwd.
Den kweekers heil, wier hand de spruit bewaarde!
Laat thans de boom zijn schaduw voor hen sprein
En laat de vrucht, die onze hand vergaarde,
Thans voor hun zorg de dankbre gave zijn!

En vrienden, ons, door SESSA één gebleven,
Ons zij de band, die haar aan d' ouderen bindt,
Ten teeken, dat, wat gij om haar moogt geven,
Gij weer uit haar Uw zoetste loon steeds vindt.
Welaan dan, op! laat het ons lied verkonden!
Wij staan geschaard, wij strijden voor haar eer
Door strijd verdeeld, in eenen strijd verbonden,
Ga SESSA ons ter harte meer en meer!

Woorden van J. J. JANSEN.

F r i s i a l i e d .*(Friesch Volkslied.)*

Frysk bloed, tsjoch op! wol nou ris bruwze in siede,
 In bounsje throch ues ieren om!

Flean op! Wy sjonge it baeste lân fen'e ierde,
 It Frysce lân fol eare in rom.

Klink den in dawerje fier yn it roun, { *bis.*
 Dyn âlde eare, o Frysce groun!

Ho eak throch oermacht, need in sé betritsen,
 Oerâlde ljeawe Frysce groun,

Noait waerd dy faeste, taye bân forbritsen,
 Dy Friezen oan hjar lân forboun!

Klink den in dawerje (etc.)

Fen buwgjen frjemd, bleau by 't âld folk yn eare,
 Syn namme in tael, syn frye sin.

Syn wird wier wet, rjucht, sjlucht in trou syn leare,
 In thwang fen hwa eak, stie it tsjin.

Klink den in dawerje (etc.)

Throchloftich folk, fen dizze âlde namme,
 Waes jimmer op dy âlders great!

Bliuw iwich fen dy grize hege stamme,
 Ien grien, ien kraeftich bloeyend leat !
 Klink den in dawerje (etc.)

Dr. E. HALBERTSMA.

19.

Getrialied.

Wie staat daar op die rots,
 Zoo fier, zoo fraai, zoo schoon, zoo trotsch?
 Achter hem daar staat zijn vrind,
 Dat is een fidele vent!
 Vreethaas!
 Want hij is ons allen de baas;
 Een, twee, drie, vier } *bis.*
 Achter hem daar staat zijn vrind
 Dat is een fidele vent.

20.

Romance.

Uit de opera: Fra Diavolo.

Voyez sur cette roche
 Ce brave à l'air fier et hardi,
 Son mousquet est près de lui,
 C'est son fidèle ami.

Regardez, il s'approche,
 Un plumet rouge à son chapeau,
 Et couvert de son manteau
 Du velours le plus beau.

Tremblez!

Au sein de la tempête
 Au loin l'écho répète!

Diavolo!

S'il menace la tête
 De l'ennemi qui se défend,
 Pour les belles on prétend
 Qu'il est tendre et galant.
 Plus d'une qu'il arrête,
 Témoïn la fille de Piétro,
 Pensive rentre au hameau
 Dans un trouble nouveau.

Tremblez! etc.

SCRIBE, muziek van AUBER.

21.

Légende de la mère Angot.

Uit de Opera: La fille de Madame Angot.

Marchande de marée,
 Pour cent mille raisons

Elle était adorée
 A la halle aux poissons.
 Jours, fêtes et dimanches,
 Quand on l'asticotait,
 Les deux poings sur ses hanches,
 Elle se disputait.

Très-jolie,
 Peu polie,
 Possédant un gros magot;
 Pas bégueule,
 Forte en gueule,
 Telle était madame Angot!

Koor. Très jolie,
 Etc . . . etc

En ballon elle monte,
 La voilà dans les airs;
 Et plus tard elle affronte
 Les mers et les déserts.
 Au Malabar, captive,
 La croyant veuve, hélas!
 On veut la brûler vive,
 C'est la mode là-bas!
 Folle et grave,
 Elle brave

Ballon, tempête et fagot;

Le tonnerre

N'eût pu faire

Reculer la mère Angot

Koor. Folle et grave,

Etc., etc

Enfin, toute sa vie,

Elle a voyagé, mais

C'est surtout en Turquie,

Qu'elle eut un vrai succès.

Malgré ses cinq cents femmes, .

Le sultan, certain soir,

Brûlant de mille flammes

Lui jeta le mouchoir!

Très-jolie,

Etc., etc . . .

CLAIRVILLE, SIRAUDIN en KONING, muziek van

CHARLES LECOCQ.

Choeur des Conjurés.*Uit: La fille de Madame Angot.*

Quand on conspire,
 Quand, sans frayeur,
 On peut se dire
 Conspirateur,
 Pour tout le monde
 Il faut avoir
 Perruque blonde
 Et collet noir.

CLAIRVILLE, SIRAUDIN en KONING, muziek van
 CHARLES LECOCQ.

Lied van Carmen.*Uit de Opera: Carmen.*

L'amour est un oiseau rebelle
 Que nul ne peut apprivoiser,
 Et c'est bien en vain qu'on l'appelle
 S'il lui convient de refuser.

Rien n'y fait: menace ou prière;
 L'un parle bien, l'autre se tait;
 Et c'est l'autre que je préfère,
 Il n'a rien dit, mais il me plaît.

L'amour est enfant de Bohême,
 Il n'a jamais connu de loi;
 Si tu ne m'aimes pas, je t'aime;
 Si je t'aime, prends garde à toi!

L'oiseau que tu croyais surprendre
 Battit de l'aile et s'envola
 L'amour est loin, tu peux l'attendre
 Tu ne l'attends plus il est là
 Tout autour de toi, vite, vite,
 Il vient, s'en va, puis il revient
 Tu crois le tenir, il t'évite,
 Tu veux l'éviter, il te tient.

L'amour est enfant de Bohême
 Il n'a jamais connu de loi;
 Si tu ne m'aimes pas, je t'aime
 Si je t'aime, prends garde à toi.

H. MEILHAC en L. HALEVY, muziek van G. BIZET.

Soldatenkoor.*Uit de opera: Faust.*

Gloire immortelle de nos aïeux,
Sois nous fidèle, mourons comme eux!
Et sous ton aile, soldats vainqueurs,
Dirige nos pas, enflamme nos coeurs.

Pour toi, mère patrie,
Affrontant le sort,
Tes fils, l'âme aguerrie,
Ont bravé la mort.
Ta voix sainte nous crie:
En avant soldats!
Le fer à la main
Courrez aux combats.

Vers nos foyers hâtons le pas,
On nous attend, la paix est faite;
Plus de soupirs, ne tardons pas,
Notre pays nous tend les bras,
Chacun sourit, chacun nous fête,
Et plus d'un coeur frémit tout bas
Au souvenir de nos combats
Hâtons le pas, ne tardons pas.

Muziek van GOUNOD.

Les Etudiants.

Messieurs les étudiants
S'en vont à la chaumière,
Pour danser le Cancan,
Et le Robert-Macaire,
Toujours, toujours,
Triomphant des amours,
Et youp, youp, youp,
Tra la, la, la, la,
Toujours, toujours
Triomphant des amours.

Mon père est à Paris,
Ma mère est à Versailles,
Et moi je suis ici,
A coucher sur la paille,
Et fais l'amour,
La nuit comme le jour.
Et youp, youp, etc.

Quand on n'a pas d'argent,
On écrit à son père,
Qui répond : Mon enfant,

Il ne fallait pas faire
 Toujours l'amour
 La nuit comme le jour.
 Et youp, youp, etc.

Il faut le protéger,
 Parce que c'est un confrère,
 Il faut le ménager,
 Parce qu'il est nécessaire,
 De faire l'amour,
 La nuit comme le jour.
 Et youp, youp, etc.

Les jeunes jolies filles
 S'en vont à la chaumière,
 Ce n'est pas pour prier,
 Mais c'est bien pour y faire
 L'amour, l'amour,
 La nuit comme le jour.
 Et youp, youp, etc.

Les yeux de mon Elvire
 Sont des portes-cochères,
 Sur lesquels on peut lire:
 Appartement pour faire
 L'amour, l'amour,
 La nuit comme le jour.
 Et youp, youp, etc.

Connaissez-vous Fanny,
 Cette particulière,
 Qui rosse son mari,
 Quand il ne veut plus faire
 L'amour, l'amour,
 La nuit comme le jour.
 Et youp, youp, etc.

L'amour est un enfant,
 L'étude est une femme,
 Messieurs les étudiants,
 Chacun chez vous réclame
 Souvent, souvent
 La femme et l'enfant.
 Et youp, youp, etc.

Je suis fils de Bacchus,
 Vénus était ma mère,
 Ne vous étonnez plus,
 Si je sais boir' et faire
 L'amour, l'amour,
 La nuit comme le jour.
 Et youp, youp, etc.

D u e t.

Don Juan. Reich mir die Hand, mein Leben,
Komm in mein Schloss mit mir!
Kannst du noch widerstreben?
Es ist nicht weit von hier!

Zerline. Nein, nein, ich darf's nichts wagen,
Mein Herz warnt mich davor;
Fühlt man's so ängstlich schlagen,
Hat man was Böses vor!

Don Juan. Du, die ich mir erkoren!

Zerline. Masetto wär' verloren!

Don Juan. Kannst du mich sterben lassen?

Zerline. Ich weiss mich nicht zu fassen!

Don Juan. Komm, o komm! Gieb mir die Hand,
(mein Leben!

Zerline. Wohlan!

Don Juan So lass uns ohne Weilen

en Zerline. Der Lust entgegen eilen,
Die dieser Tag verspricht!
Wohlan! Wohlan!

DA PONTE, muziek van MOZART.

Die Lorelei.

Ich weiss nicht, was soll es bedeuten,
Dass ich so traurig bin? —
Ein Märchen aus uralten Zeiten,
Das kommt mir nicht aus dem Sinn.
Die Luft is kühl, und es dunkelt,
Und ruhig fliesst der Rhein;
Der Gipfel des Berges funkelt
Im Abendsonnenschein.

Die schönste Jungfrau sitzet
Dort oben wunderbar;
Ihr gold'nes Geschmeide blitzet,
Sie kämmt ihr gold'nes Haar;
Sie kämmt es mit gold'nem Kamme,
Und singt ein Lied dabei,
Das hat eine wundersame,
Gewaltige Melodei.

Dem Schiffer im kleinen Schiffe
Ergreift es mit wildem Weh;
Er schaut nicht die Felsenriffe,
Er schaut nur hinauf in die Höh'.

Ich glaube, die Wellen verschlingen
 Am Ende Schiffer und Kahn;
 Und das hat mit ihrem Singen
 Die Lorelei gethan.

H. HEINE, muziek van FR. SILCHER.

28.

Liebeslied.

Du, du liegst mir im Herzen,
 Du, du liegst mir im Sinn!
 Du, du machst mir viel Schmerzen,
 Weisst nicht, wie gut ich dir bin!

Ja, ja, ja, ja,
 Weisst nicht, wie gut ich dir bin!

So, so, wie ich dich liebe,
 So, so, liebe auch mich!
 Die, die zärtlichsten Triebe
 Fühle ich einzig für dich!

Ja, ja, ja, ja,
 Fühl' ich nur einzig für dich!

Doch, doch, darf ich dir trauen,
 Dir, dir, mit leichtem Sinn?

Du, du kannst auf mich bauen,
Weiszt ja, wie gut ich dir bin!

Ja, ja, ja, ja,
Weiszt ja, wie gut ich dir bin!

Und, und, wenn in der Ferne,
Mir, mir, dein Bild erscheint;
Dann, dann wünsch ich so gerne.
Dass uns die Liebe vereint;

Ja, ja, ja, ja,
Dass uns die Liebe vereint!

29.

Aria van Sarastro.

Uit: Die Zauberflöte.

In diesen heil'gen Hallen
Kennt man die Rache nicht,
Und ist der Mensch gefallen,
Führt Liebe ihn zur Pflicht:
Dann wandelt er, an Freundes Hand,
Vergnügt und froh in's bess're Land.

In diesen heil'gen Mauern,
Wo Mensch den Menschen liebt,

Kann kein Verräther lauern,
 Weil man dem Feind vergiebt.
 Wen solche Lehren nicht erfreun,
 Verdienet nicht ein Mensch zu sein.

In diesem heil'gen Kreise,
 Wo man nach Wahrheit ringt,
 Und, nach der Väter Weise,
 Das Band der Eintracht schlingt,
 Da reifet unter Gottes Blick
 Die Wahrheit und der Menschen Glück.

SCHICKANEDER, muziek van MOZART.

30.

Afscheid.

Uit: Der Trompeter von Säckingen.

Das ist im Leben häszlich eingerichtet
 Dasz bei den Rosen gleich die Dornen stehn,
 Und was das arme Herz auch sehnt und dichtet,
 Zum Schlusze kommt das Voneinandergehn.
 In deinen Augen hab' ich einst gelesen:
 Es blitzte drin von Lieb und Glück ein Schein:
 Behütet dich Gott! es wär zu schön gewesen,
 Behütet dich Gott! es hat nicht sollen sein!

Die Wolken flieh'n, der Wind saust durch die
 Blätter,
 Ein Regenschauer zieht durch Wald und Feld,
 Zum Abschiednehmen just das rechte Wetter,
 Grau wie der Himmel steht vor mir die Welt.
 Doch wend es sich zum Guten oder Bösen,
 Du schlanke Maid in Treuen denk ich dein!
 Behüet dich Gott! Es wär zu schön gewesen,
 Behüet dich Gott, es hat nicht sollen sein!

31.

Tafellied.

Ça, ça, geschmauset,
 Laszt uns nicht rappelköpfig sein;
 Wer nicht mit hauset,
 Der bleib' daheim!

*Koor. Edite, bibite, collegiales,
 Post multa saecula pocula nulla!*

Der Herr Professor
 Giebt heut' kein Collegium,
 Drum ist es besser,
 Man trinkt eins 'rum!

Koor. Edite, bibite, etc.

Trinkt nach Gefallen,
 Bis Ihr die Finger darnach leckt,
 Dann hat's uns Allen
 Recht wohl geschmeckt!

Koor. Edite, Bibite, etc.

Auf, auf! Ihr Brüder!
 Erhebt den Bacchus auf den Thron,
 Und setzt Euch nieder!
 Wir trinken schon.

Koor. Edite, bibite, etc.

So lebt man immer,
 So lang' der schöne Lenz uns winkt,
 Und Jugendschimmer
 Die Wangen schminkt!

Koor. Edite, bibite, etc.

Knaster, den gelben,
 Hat uns Apollo präparirt;
 Und uns denselben
 Recommandirt!

Koor. Edite, Bibite, etc.

Hat nun ein Jeder
 Sein Pfeifchen Knaster angebrannt,
 So nehm' er wieder
 Sein Glas zur Hand!

Koor. Edite, Bibite, etc.

Schiebt das Vergnügen
 Nicht bis zum Ehestand hinaus!
 Beim Kinderwiegen
 Kommt nichts heraus!

Koor. Edite. Bitite. etc.

So lebt man lustig,
 Weil's flotter Bursche noch heisst,
 Bis dass man rüstig
Ad patres reist.

Koor. Edite, Bibite, etc.

Denkt oft, Ihr Brüder,
 An unsre Jugendfröhlichkeit
 Sie kehrt nicht wieder,
 Die goldne Zeit!

Koor. Edite, Bibite, etc.

Crambambuli.

Crambambuli, das ist der Titel
 Des Tranks, der sich bei uns bewährt;
 Er ist ein ganz probates Mittel,
 Wenn uns was Böses wiederfährt;
 Des Abends und des Morgens früh
 Trink' ich mein Glas Crambambuli
 Crambimbam — bambuli Crambambuli! —

Bin ich im Wirthshaus abgestiegen,
 Gleich einem grossen Cavalier,
 Dann lass ich Brot und Braten liegen
 Und greife zu dem Pfropfenzieh'r,
 Dann blüß't der Schwager Tantantri
 Zu einem Glas Crambambuli, u. s. w.

Reiszt's mir im Leib, reiszt's mir im Magen,
 Hab ich zum Essen keine Lust:
 Wenn mich die bösen Schnupfen plagen,
 Hab' ich Katarrh auf meiner Brust:
 Was kümmern mich die Medici?
 Ich trink' mein Glas Crambambuli, u. s. w.

Wär ich zum grossen Herrn geboren,
 Wie Kaiser Maximilian;
 Wär mir ein Orden auserkoren,
 Ich hängte die Devise d'ran:
 Toujours fidèle et sans souci
 C'est „l'ordre du Crambambuli!“ u. s. w.

Ist mir ein Wechsel ausgeblieben,
 Hat mich das Spiel labet gemacht,
 Hat mir mein Mädchen nicht geschrieben,
 Ein'n Trauerbrief die Post gebracht:
 Dann trink ich aus Melancholie
 Ein volles Glas Crambambuli, u. s. w.

Ach wenn die lieben Eltern wüssten
 Der Herren Söhne grosze Noth,
 Wie sie so flott verkeilen müszten,
 Sie weinten sich die Aeuglein roth;
 Indessen thun die *fili*
 Sich *bene* beim Crambambuli, u. s. w.

Und hat der Bursch kein Geld im Beutel,
 So pumpt er die Philister an,
 Und denkt: Es ist doch alles eitel,
 Vom Burschen bis zum Bettelmann!
 Denn das ist die Philosophie
 Im Geiste des Crambambuli, u. s. w.

Soll ich für Ehr' und Freiheit fechten,
 Für's Vaterland den Schläger ziehn;
 Gleich blinkt der Stahl in meiner Rechten,
 Ein Freund wird mir zur Seite steh'n:
 Zu ihm sprech' ich: *Mon cher ami*,
 Zuvor ein Glas Crambambuli, u. s. w.

Ihr dauert mich, ihr armen Thoren:
 Ihr liebet nicht, ihr trinkt nicht Wein;
 Zu Eseln seid ihr auserkoren,
 Und droben wolt ihr Engel sein.
 Sauft Wasser, wie das liebe Vieh,
 Und denkt, es sei Crambambuli, u. s. w.

Sollt' ich etwa zur Hochzeit schreiten
 Mit einem tugendsamen Weib,
 Kein groszes Mahl werd' ich bereiten,
 Sie ist mir g'nug zum Zeitvertreib.
 Anstatt Kaffee, den mag ich nie,
 Trink' ich ein Glas Crambambuli, u. s. w.

Wer wider uns Crambambulisten
 Sein hämisch Maul zur Misgunst rümpft,
 Den halten wir für keinen Christen,
 Weil er auf Gottes Gabe schimpft;
 Ich gab' ihm, ob er Zeter schrie,
 Nicht einen Schluck Crambambuli, u. s. w.

CRESCENTIUS COROMANDEL.

33.

Bekend Lied.

Toen ik jong was
 En student was,
 Wat een heer was ik toen,
 Ik maakte beeren, ik had een pool aan,
 Ik had geen greintje fatsoen;
 Maar zoolang als de lepel in de breipot steekt,
 Treuren wij nog niet. (*bis.*)

Nu ik oud ben
 En getrouwd ben,
 Wat een heer ben ik nu,
 Ik maak geen beeren en ik heb geen pool aan,
 Ik heb nu o zoo'n fatsoen!
 Maar zoolang als de lepel in de breipot steekt,
 Treuren wij nog niet. (*bis.*)

34.

Slotkoor uit „Op den Maanbol”.

't Is Utrecht, uw Studentencorps,
 Dat nooit van d'aard verdwijnt,
 Daar steeds de Sol Justitiae
 Het met zijn gloed beschijnt.
 De Zonne der gerechtigheid
 Wijkt nimmer uit haar baan:
 Daarom gaat ons Studentencorps
 Ook nimmer naar de Maan!

Muziek van
 M. W. PETRI.

Woorden van
 H. SMISSAERT.
 1891.

Bekend Lied.

WIJZE: *Een lieve frissche boerenmeid.*

Een oudrenpaar, vol hoop en vrees,
 Zendt zoonlief ver van huis,
 Hij moet naar Utrechts Hoogeschool
 En 't is daar lang niet pluis.
 Het oud'renhart is vol van angst
 Voor 't groen en jeugdig wicht,
 Want wat bederft de lieve jeugd?
 d' Academie van het Sticht. } (*bis.*)

Maar zoonlief, ach! vergeet alras
 De lessen van weleer,
 Hij drinkt en zingt en fuift en rijdt
 En wordt een heele heer!
 Wel vraagt men hem in brief op brief:
 „Vergeet je eer en plicht?”
 Maar zoonlief roemt als 't beste oord
 d' Academie van het Sticht. } (*bis.*)

De slager, bakker, kruidenier
 En heel de ploerterij,
 Zij snijden d' armen muzenzoon
 En leven vrij en blij.

Ze bluffen op de wetenschap
 En op het nieuwe licht
 En roemen als hun beste bron, } (bis.)
 d' Academie van het Sticht.

Maar zoo'n student weet van geen licht,
 Hij fuift liefst in den nacht.
 En heeft nog over wetenschap
 Niet al te veel gedacht ;
 Toch schraagt en mint ook hij de school,
 Die voor geen Schaepman zwicht,
 En steunt zoolang hij steunen kan } (bis.)
 d' Academie van het Sticht.

Groenentoonel
 1887.

Woorden van
 H. SMISSEART.

36.

Bekend Lied.

WIJZE: *Le Père La Victoire.*

Een lang vergrijsde reunist,
 Wien smart op smart reeds griede,
 Maar nog voor 't corps vol liefde,
 Staat hier voor dat hij 't zelf recht wist,
 Zoo hoort dan naar zijn lied.
 Mijn hoop, mijn wensch, die ik U bied,

Want nog, ik durf het zeggen, leef ik mee
 Met al uw belangen,
 Uw streven, uw verlangen.
 De eer, den naam van 't dierbaar U. S. C.
 Maar 't allerbeste woord
 Dat elk studentenhart bekoort,
 't Zij altijd „Excelsior!”
 Dat zij de leuze van ons corps.

Refrain:

O broeders hier vereend,
 Laat allen toch dit woord gedenken,
 't Corps, dat U zijn schatten leent,
 Moet gij altijd uw krachten schenken,
 Studentennaam zij uw eere naam,
 De toekomst kunt ge U zelven geven.
 O steeds blijf' uw streven: Excelsior!
 Utrechtsch Studentencorps!

Houdt steeds de eendracht toch in stand,
 Niets goeds kan tweedracht werken,
 Eén liefde moet ons sterken,
 Komt hechter snoeren wij den band!
 En heet 't novitiaat
 Bij velen het grootst studenten kwaad,
 Onz' ondervinding keurt het immers goed.

Het leert ons d'and'ren kennen,
 Aan 't nieuwe leven wennen,
 Aan 't nieuwe licht, straks door den groen
 Maar wat ook sta of val, [begroet.
 Een woord geldt altijd bovenal;
 't Zij altijd „Excelsior”!
 Dat zij de leuze van ons corps!

Eert altijd Rector en Senaat,
 Die 't Corps representeeren,
 Hen moet ge altijd eeren,
 Die aan uw aller hoofd hier staat,
 Veel zijn wij hen verplicht,
 En dat vergeten wij niet licht.
 Is eens voor ons het uur van scheiden daar,
 „Tot weerzien” klinkt de groete,
 Wij zull' elkaar ontmoeten,
 Die hoop maakt ons het afscheid minder zwaar.
 En 't korte, schoone woord
 Leeft steeds in onze harten voort.
 't Zij altijd: Excelsior!
 Dat zij de leuze van ons Corps!

Groenentooncel
 1889.

Woorden van
 H. SMISSAERT.

Bekend Lied.

Als iemand moet examen doen,
 Dan zit hij in zijn naad;
 De proffen vragen lastig,
 Hij krijgt het veel te kwaad.
 En als dan na 't judicium
 Zijn kennis blijkt te klein,
 Es wär so schön gewesen,
 Es hat nicht sollen sein.
 Maar meneeren daarom niet al te zeer getreurd,
 't Zal wel beter gaan als het nog maar eens gebeurt.
 Want men heeft mij vaak als jongen reeds gezeid:
 „Och, dat went wel, dat is maar een kwestie van
 tijd, ja van tijd.”

Groenentoonel 1889.

Bekend Lied.

Eind'lijk was de dag genaderd
 Met veel zorg en angst verwacht,
 De Senaat was weer vergaderd
 Op de Kromme Nieuwe Gracht.

Daar in een der achterzalen
 Bij poulard en patées grasses,
 Kon ik het bewijs gaan halen,
 Dat ik ingeschreven was.
 'k Dacht toen dat ik alles had,
 Ik was groen, ik was groen,
 Maar dat zat mij lang niet glad,
 Ik was groen, enz.
 Pas was ik daar uit het huis,
 Ik was groen, enz.
 Of men trok mij aan mijn buis,
 Ik was, ik was immers groen.

Nu begon het lieve leven,
 Bitt'ren en naar Klokke gaan,
 Opzitten en pootjes geven,
 Hinken, op een stoel gaan staan,
 Koffie drinken, gaan dineeren,
 Toasten, boekjes laten zien,
 Pet afnemen voor de heeren,
 Zwoegen tot een uur of tien.
 Zeg beroerde, lamme vent,
 Ik was groen, enz.
 Maak j' eens gauw aan mij bekend,
 Ik was groen, enz.

Stel jij eens een zeehond voor,
 Ik was groen, enz.
 En zoo ging 't maar altijd door,
 Ik was, ik was immers groen.

Maar om zorgen te verstuiven,
 Daarvoor dient de groenenkroeg
 En voor een gezellig fuiven,
 Daarvoor biedt ze stof genoeg.
 Clubs formeeren, vriendschap kweeken,
 Daarvan is het hart ons vol,
 Stoelen moeren, glazen breken,
 O, wij hebben woeste lol.
 Wijn, daaraan is geen gebrek,
 Ik was groen, enz.
 En de magen schijnen lek,
 Ik was groen, enz.
 En er heerscht een vrool'ke toon,
 Ik was groen, enz.
 O, wat is de groentijd schoon,
 Ik was, ik was immers groen.

Morgen is het installatie
 En dan is ons lijden uit,
 En dan ziet ons alier facie
 Er opeens veel hupscher uit

En het kan u niet verwond'ren,
 Gij waart toch ook eenmaal groen,
 Dat wij 't volgend jaar, dat dond'ren,
 Eens dunnetjes gaan overdoen.
 En ik word geïnstalleerd,
 Ik was groen, enz.
 En ook als student geëerd,
 Ik was groen, enz.
 En wij zingen nu in koor,
 Ik was groen, enz.
 Leve het Studentencorps,
 Morgen ben ik niet meer groen.

Groenentooneel
 1889.

Woorden van
 B. B.

39.

Koren uit Oedipus Rex of het raadselachtige bonnetje.

WIJZE: *Funiculi.*

Ziet hier Thebes burgeren, ziet hier Oedipus, den
 armen mensch,
 Die de raadselspreuk verklarend, eenmaal machtig
 werd en groot,
 Zoodat ieder hem bewonderend, hulde en eer in
 Thebe bood,

Ziet in welk een zee van jammer zijn gelukster
 onderging;
 Daarom, prijst geen wezen zalig, dat een sterflijk
 lot ontving,
 Eer gij wat aan hem beschikt is voor zijn laatste
 dagen, weet,
 Prijst eerst hem, die 's levens eindpaal mocht be-
 reiken, vrij van leed.

WIJZE: *Légende de la mère Angot.*

O wee, een vloed van bonnetjes,
 Verzwelgt mijn maandgeld ras!
 Onmoog'lijk te bekampen
 Met 't slagzwaard van mijn kas.
 De bodem brengt geen jongen,
 Het vee geen vruchten voort;
 Mijn eigen wee en zuchten,
 Bekroont slechts misgeboort.
 De ziekte woedt mij in de haren,
 Als een verterend vuur.
 't Maximum in het buffetboek,
 Dat benauwt mij ieder uur.

WIJZE: *de Maliebaan.*

Mijn geest is gansch verward, door 't geen de
wichelaar

Zoo even sprak. Is wat hij zeide valsch of waar?
Moet ik 't ontkennen of gelooven? 'k Weet 't niet:
Beneveld blijft mijn blik, waarheen mijn oog ook
ziet.

Waarom zou, — 't is mij nu noch vroeger ooit
gebleken,

De zoon van Polybos op Laios zich wreken.

Hoe zou ik dan op hem een gruwelstuk verhalen,
Welks daden niemand kent? Of op zijn glorie
smalen?

Zeus weet, Apollo weet, wat valsch is en wat waar,
En wat de menschen doen. Maar dat een wichelaar,
Meer inzicht heeft dan ik, is geen voldoende bewijs
Dat hij de waarheid kent, in wijsheid wint den prijs,
Van hem wellicht mijn vorst; dit heeft hij klaar
bewezen,

Toen Thebe werd ontvolkt door 't wreed, gevleu-
geld wezen!

Waar blijke 't zienerwoord, eer ik den man durf
doemen,

Dien eenmaal elke mond als redder placht te roemen.

WIJZE: *Van de hoek naar de punt, naar het
midden van de bank.*

Moog' ik Krijn en Heijl eens wezen,
 Sur le bi sur le bout sur le bi du bout du banc,
 En de aloude wetten vreezen,
 Sur le bi sur le bout sur le bi du bout du banc.
 Uit de hooge reine sferen,
 Sur le bi sur le bout sur le bi du bout du banc.
 Vrucht van 't brein der hemelheeren,
 Sur le bi sur le bout sur le bi du bout du banc,
 Nooit zal in der tijden stroomen,
 Sur le bi sur le bout sur le bi du bout du banc, —
 Steeds eerbiedigd door de vromen,
 Sur le bi sur le bout sur le bi du bout du banc,

Heilig steeds in woord en daad,
 Die weleer der goden raad
 Van de Olympus nederzond,
 Niet een zwakken menschevond, —
 Hare kracht te gronde gaan.

WIJZE: *a, Piet had een blauwtje geloopen.....*
b, Herr lieutenant!

Menschen, uit het stof geboren,
 'k Acht uw leven niets dan schijn.
 Luttel vreugd is zelfs beschoren
 Hun, die nog 't gelukkigst zijn!
 Wie, zoo 't heet, geluk mag smaken,
 Droomt een liefelijken droom,
 Maar om huivrend straks te ontwaken
 In des onspoeds killen stroom!
 Alle jammer, die u heden,
 Arme Koning, plotseling beidt,
 Leert ons de onbestendigheid
 Van den voorspoed hier beneden!

Groenentooneel 1891.

40.

Le Roi Crambinus.

Il était un roi bon vivant,
 Comme on n'en voit plus maintenant,
 Souverain dit une légende
 D'un coin de la terre allemande.

Il se trouvait bien à l'étroit
 Dans ce domaine fantastique,
 Malgré son budget chimérique
 C'était le plus heureux des roi.

Refrain :

Qu'un autre vénère
 L'antique Bacchus,
 Moi je lui préfère
 Le roi Cambrinus.
 Qui fait dans mon verre
 Mousse la blonde bière
 Mousse etc. la blonde bière.

Il n'avait sceptre ni manteau,
 Son trône était un grand tonneau,
 Il y montait pour tenir tête
 Aux forts buveurs; les jours de fête
 On l'en a vu rouler parfois.
 Ce monarque était un rude homme
 Quand il vidait son vider-comme
 C'était le plus heureux des rois.

Refrain.

Jamais en guerre il n'est allé
 Et ne s'en est que mieux trouvé,
 Il préférerait à la victoire

Aimer et chanter, rire et boire ;
 Il n'a laissé ni code ni lois
 La bière a suffi à sa gloire
 Les rois heureux n'ont pas d'histoire :
 C'était le plus heureux des rois.

Refrein.

Groenentooneel 1892.

41.

Perslied.

Ziehier de Vox,
 Die in de nox
 Van 't leven ontsteekt het heerlijk licht ;
 Met mijn Pomponium
 Ga ik door dik en dun,
 Zijn pen verheldert 't gansche Sticht.

Doch gooi mijn krant
 Ook niet weg — want
 Minerva heeft nog altijd Pim.
 De nieuwe richting
 Gaf niet veel stichting
 Mijn blad daalt nimmermeer ter kim.

Wij zijn de pers,
 Die geeft kersversch
 De nieuwtjes uit ons goede corps,
 Ons redigeeren
 Wil amuseeren,
 Wij vragen slechts uw steun d'abord.
 Groenentoonel 1892.

42.

Groenenlied 1880.

WIJZE: *Wij leven vrij, wij leven blij.*

Wij leven vrij, wij leven blij,
 Op 's groenen dierbren grond;
 Ontworsteld aan de slavernij,
 Zijn wij door eendracht groot en vrij;
 Hier duldt de groen geen donderij,
 Waar vrijheid eeuwen stond.

Groenenlied 1881.

WIJZE: *Wien Neerlands bloed.*

Wij zijn te zaam als groenen hier,
Studenten-dwang ontvlucht;
Wij zitten hier bij wijn en bier
En zingen ook geducht.
Wij zien hier niet naar rang of stand,
Neen, wij zijn allen één;
Het is een hechte vriendschapsband,
Waartoe wij zijn bijeen.

Ja, vriendschap — laat dat schoone woord
Ook hier tot wachtwoord zijn,
Laat daarom klinken de muziek
En tintelen de wijn.
Laat daardoor zijn deez' groenenkroeg
De plaats, waar vreugd regeert,
Van waar geen enkel weggaat vroeg,
En blij elk huiswaarts keert.

Woorden van C. J. FRANKEN.

Groenenlied 1882.

WIJZE: *Ça, ça geschmauset.*

Weder twee dagen
Zijn wij gedonderd en gefleurd ;
Daarom niet klagen,
Nog niet getreurd.

Refrein.

Drinkt maar eens, klinkt maar eens uiterst pleizierig
Hier op de kroeg zijn we jolig en tierig.

Wat kan 't je schelen
Of ze je schelden en doen,
Kan je 't niet velen
Loopt dan geen groen.

Vlammetjes geven,
Doen wat meneer je beveelt ;
Schikt je in 't leven,
Groenen bedeed.

'T was niet te houden
Hielden wij geen societeit,
't Werd een verkouden
Aardigheid.

't Zal niet lang duren
 Dat onze groenenkroeg bestaat,
 Rekt dus deez' uren
 Tot 's avonds laat.

Na een paar weken
 Komt ook deez' tijd aan zijn end
 Als die is verstreken
 Zijn wij student.

Woorden van

H. N. J. VAN EELDE en A. H. DU MOSCH.

45.

Groenenlied 1883.

WIJZE: *Crambambouli.*

De groenenkroeg, dat is de band die
 Ons in den groentijd samenbindt;
 Het is de plaats waar men als groenen,
 De vrijheid en gelijkheid vindt.
 Daarom dure de groenenkroeg
 Van 's avonds laat tot 's morgens vroeg, } (*bis.*)
 Vivat, floreat de groenenkroeg.

Maar lang kan onze kroeg niet blijven,
 Zij eindigt met den groentijd saam,

Zij hebbe een kort, doch bloeiend leven,
 Word' steeds met vreugd herdacht haar naam.
 Daarom dure de groenenkroeg
 Van 's avonds laat tot 's morgens vroeg, } (*bis.*)
 Vivat, floreat de groenenkroeg.

Woorden van J. M. J. VAN ROSSEM.

46.

Groenenlied 1884.

WIJZE: *Wij leven vrij.*

Tien slagen dreunden van den dom,
 De groenen zijn weer vrij:
 Wij trekken naar de groenenkroeg
 En fuiven daar tot 's morgens vroeg;
 Want fuiven kan men nooit genoeg,
 Althans dat meenen wij. (*bis*)

Snel vliegen nu de uren heen,
 De trage tijd wordt rap,
 Wij schenken in en drinken leeg,
 Wij oefnen onze stem terdeeg,
 Wij brengen veel lawaai teweeg,
 En drinken broederschap. (*bis*)

En is het uur van scheiden daar,
 Dan gaan wij welgemoed;
 Want vroolijk mag een groen wel zijn,
 Als hij slechts denkt, de smart is klein,
 De vreugde groot, het plagen schijn,
 Dan heeft hij 't zeker goed. (*bis*)

Woorden van
 H. J. PIJNACKER HORDIJK.

47.

Groenenlied 1885.

WIJZE: *Al is ons prinsje nog zoo klein.*

Hoezee! 'k ben groen. Nog korten tijd — hoezee!
 Dan ben ik van elk juk bevrijd — hoezee!
 Dan ben ik corpslid, leef ik vrij,
 Dan denk ik aan geen blokkerij,
 Hoezee! Hoezee! Hoezee! (*bis*)

Wel hem die koos een studievak — hoezee!
 Hij woont eerst onder vroolijk dak — hoezee!
 Hij kent geen kommer, geen verdriet,
 Zoolang hij slechts geen beeren ziet.
 Hoezee! Hoezee! Hoezee! (*bis*)

Komt dragen wij met vreugd ons pak — hoezee !

Slechts enk'le dagen duurt de plak — hoezee !

Dan juichen wij — de zon breekt door,

Wij zijn nu leden van het corps !

O Sol justitiae Illustra nos — hoezee ! (*bis*)

Woorden van

G. GRIJNS.

48.

Groenenlied 1886.

WIJZE: *Gij, schitterende kleuren van Nederlands vlag !*

Laat klinken de kelen bij trom en trompet :

Het uur van genieten is daar !

Het uur dat de harten in vlammengloed zet,

Voorschemer van 't komende jaar.

Laat klinken de kelen ! De heerlijkste zang

Is 't lied van bevrijding uit slaafschheid en dwang.

Laat klinken, laat klinken in stijgenden gang !

Laat klinken in stijgenden gang !

Laat klinken de bekers ! Jaagt over den rand

De blinkende schuimvlokken uit !

Gaat rond om de tafels, gereid hand aan hand,

Bij 't daverend vreugdegeluid !

Spaar, kroon onzer vrijheid, het schitterlicht niet!
 Zingt vrienden, zingt broeders ons jubelend lied!
 Wij spoeden ons voort naar het zalig verschiet,
 Student zijn is 't zalig verschiet.

Woorden van
 J. D. BIERENS DE HAAN.

49.

Groenenlied 1887.

WIJZE: *Schöne blaue Donau.*

Groenen, schept moed!
 Wel ja, dat 's goed;
 Studenten zijn weg,
 Wel, wat je zeg!
 Geniet nu je kroeg,
 't Is nooit te vroeg.
 Verdrijft door een lied
 Je bang verdriet.
 Vergeet nu je pijn,
 Je groenenpijn,
 Want blij moet men zijn
 Op dit festijn.
 En dorst is geen wonder:

Gedonder

Doet smachten naar den wijn
 Morgen wacht ons weer
 Sjouwen keer op keer.
 Drinkt dan lustig,
 Fuijt dan rustig,
 Ras vervliegt de tijd,
 Onze vreugd ten spijt,
 Maar dan is het heerlijk end:
 Student!

Woorden van H. SMISSAERT.

50.

Groenenlied 1888.

WIJZE: *Der kleine Rekrut.*

Laat ons thans te zamen zingen,
 We zijn hier vrij, we zijn hier goed,
 't Leven is ons hier weêr zoet,
 Heft de glazen nu omhoog,
 Zorgt dat de kelen niet worden te droog.

Refrein:

Vergeeten wordt hier groenensmart,
 Er woont slechts vreugde in ons hart,
 Vreugde blijv' hier aan het woord,
 We zijn hier immers ongestoord,

De groenenkroeg, dat is 't gebied,
 Waar d' novitius geniet,
 Komt, we zingen 't nooit genoeg,
 Semper crescat onze kroeg.

Laten wij dan ook bedenken,
Dat we vormen met elkaar
Het toekomstig eerste jaar,
Dat de groentijd wordt verzacht,
Door de toekomst die ons wacht.

Woorden van
G. J. NOLST TRENITÉ.

51.

Groenenlied 1889.

WIJZE: *De meisjes van Breda.*

Wanneer de groenen 's avonds laat,
vermoeid van al het loopen,
Van al het wand'len over straat
een borrel willen koopen,
Dan kunnen zij dat samen doen,
gezellig bij elkander,
Gezeten op een matten stoel
en rookend een cigander.

Refrein:

Want ja tot 's morgens vroeg
duurt de groenen kroeg,
En steeds is het geweest
een lollig feest,
En hoe meer wijn men drinkt
hoe meer men zingt,
En dus hoe meer de vroolijkheid
alom weerklinkt.

Maar als de heeren donderaars
de deur soms willen moeren,
En, wachtend tot zij opengaat,
daar buiten staan te loeren,
Dan vlug, uitsmijters, op uw post,
gij met uw' kracht'ge leden,
Toont hen dan dat het moeite kost,
om in de kroeg te treden!

Gij allen leegt de glazen vlug
en vult ze weer met merum,
En drinkt en toast en prijst den wijn,
het beste aller rerum.
Laat het gevuld champagneglas
U helder schuimend geven,
En roept: och! dat het steeds zoo was
in dit ons aardsche leven.

En als gij door den wijn verkwikt
 naar huis gaat om te rusten,
 En reeds de zon U tegenblijkt
 van uit de Oosterkusten,
 Zegt dan: dag kroeg, tot wederzien
 o! plaats van groote vreugde,
 Gij zult ons weldra dat weer biën,
 wat steeds een groen verheugde.

Woorden van
 J. J. MACKAY.

52.

Groenenlied 1890.

WIJZE: *Piet Hein.*

Groenen houdt toch moed, komt zijt vroolijk en
 weest blij.

En past op, laat je niet overdond'ren,
 Het lijden duurt zoo kort en het is zoo gauw
 voorbij;

Past toch op, laat je niet bedond'ren!

Houdt moed! Houdt moed!

Houdt moed in je tegenspoed!

En zijt maar bij de hand,

Dan komt ge zeker uit den brand. } (*bis.*)

Weest toch eensgezind want dan ben je sterk genoeg
 Om je lijden te trotseeren,
 Verdedigt als een leeuw je leuke groenenkroeg,
 Waar je vrij den student kunt negeeren.

Slaat er op! slaat er op!

Ja slaat ze op hun kop!

Als ze komen op je kroeg

Want geen goed groen, die dat verdroeg. { (bis.)

Groenen! 't zij uw troost bij verdrukking en bij pijn,

Dat ge ook eens student zult heeten,

Na een tijd van slavernij zal het vrijheid weer zijn,

Dan zult g' al uw leed vergeten,

Vreest niet! Vreest niet!

Zingt luid uw groenenlied!

En weest een flinke vent,

Denkt toch: ook ik ben eens student. { (bis.)

Woorden van G. POSTHUMUS MEYJES.

Groenenlied 1891.

WIJZE: (*Nun weih' die Hand dem Vaterland.*)

Hoera! nu zijn wij bij elkaar,

De groenenkroeg, die is weer daar,

De tijd, die wij met smart verwacht',

Heeft Jobs geduld ons aangebracht.

Studenten kennen w' hier niet meer,
 De groen alleen, die is hier heer,
 Ja, ook al komen zij met hond'ren,
 Laten wij ons niet overdonderen.
 Hoezee! er uit in naam van onzen groe-
 nenvorst,
 Wie hier ongenoodigd binnentreden dorst;
 En laaft hier tevens ongestoord en blij
 uw keel
 Aan druivenvocht, zij 't rood of geel!

(bis.)

Bravo! Bravo!
 Hard gaat ie zoo! hard gaat ie zoo!
 Weest blij! weest blij!
 Nu zijn we vrij! nu zijn we vrij!
 Komt stoot eens aan,
 't Moet los en vroolijk hier toegaan!
 Hoezee! hoezee! hoezee!
 Komt laat ons klinken
 En lustig drinken,
 De vreugd voer' hier haar scepter hoog,
 Geen ware groenenkeel blijv' droog.
 Komt laat ons zingen,
 De kurken springen,
 De gulden vreugd hou hier haar scepter hoog!

Woorden van C. DE WILDE JR.

Groenenlied 1892.

WIJZE: „*In naam van Oranje doe open de poort.*”

Komt, groenen, nu lustig, gezellig en blij

Den tijd met elkander gekort!

De kroeg stelt van plagen en dond'ren ons vrij,

Komt hier een student — hij moet „vort!”

Hier drinken en zingen wij niet op bevel,

Maar 't smaakt en bevalt ons ook zonder dat wel.

Hier zijn wij van donderen vrij! (*bis*)

Komt, laat ons dan drinken zooveel als ons lust;

Wij zijn voor geen kleintje vervaard.

Geniete nu elk onbezorgd van zijn rust,

Door jool noch bestelling bezwaard!

Nu weg met dien hatelijken titel „mijnheer!”

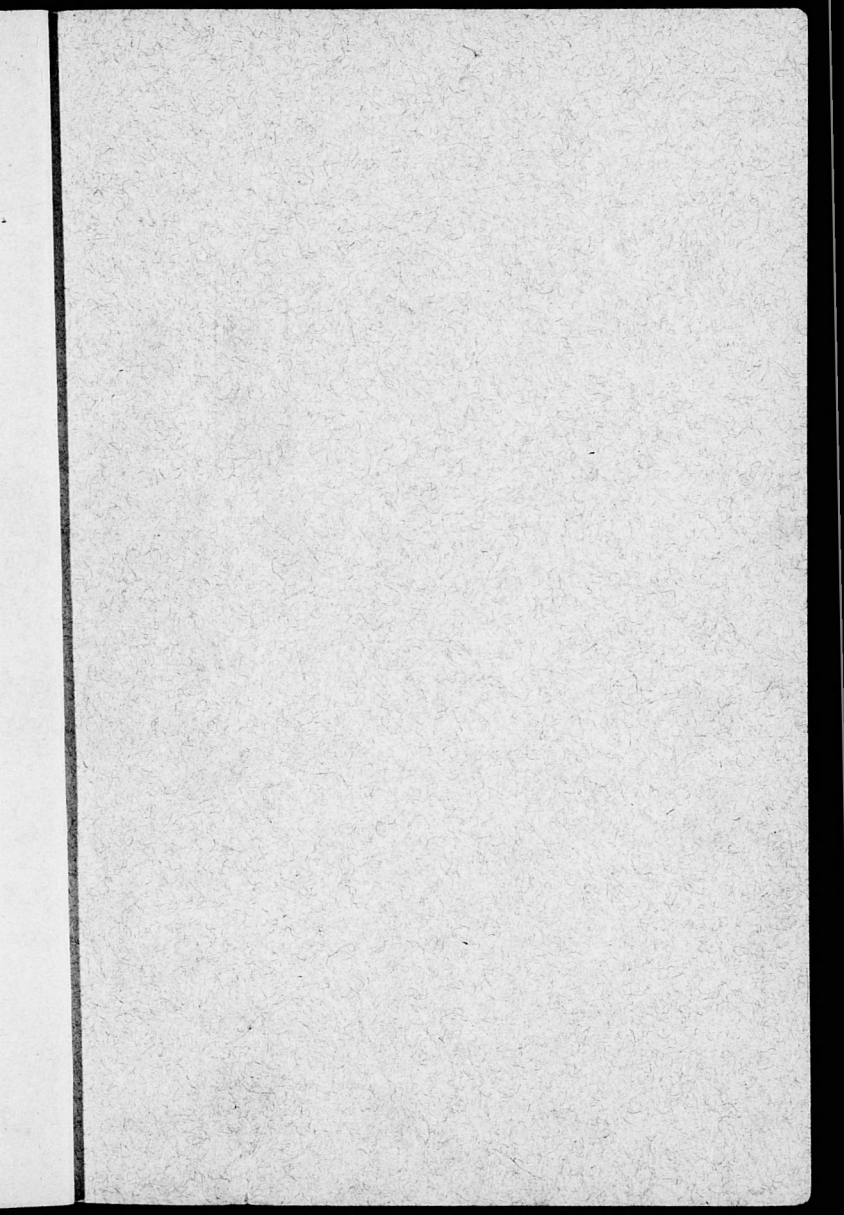
Hier kennen we geen onderdanigheid meer.

Genieten wij van onze rust! (*bis*)

Woorden van

F. H. VAN LEEUWEN.

B 82133-M

U.B.